

PRESSMEDDELANDE nr 138/23

Luxemburg den 13 september 2023

Tribunalens dom i mål T-65/18 | Venezuela mot rådet

Tribunalen ogillar Venezuelas talan mot unionens restriktiva åtgärder

På grund av försämringen av situationen med avseende på demokratin, rättsstatsprincipen och de mänskliga rättigheterna antog Europeiska unionens råd, den 13 november 2017, restriktiva åtgärder med anledning av situationen i Venezuela¹. Dessa åtgärder innefattade ett förbud mot försäljning, leverans, överföring eller export av utrustning som kan användas för internt förtryck, vilket även omfattade tjänster med anknytning till nämnda utrustning och till militär utrustning, till fysiska eller juridiska personer, enheter eller organ i Venezuela, eller för användning i detta land.

Den 6 februari 2018 väckte Venezuela talan vid Europeiska unionens tribunal, med yrkande att tribunalen skulle ogiltigförklara förordning 2017/2063, i den mån bestämmelserna i denna förordning berör denna stat. Venezuela justerade sedan sin talan så att den även avsåg beslut 2018/1656 och genomförandeförordning 2018/1653². Rådet hade genom dessa rättsakter förlängt respektive ändrat de aktuella restriktiva åtgärderna.

Genom dom av den 20 september 2019 avisade tribunalen denna talan, med motiveringen att Venezuelas rättsliga ställning inte påverkades direkt av de omtvistade åtgärderna³. Venezuela överklagade denna dom till domstolen, vilken, den 22 juni 2021, upphävde⁴ tribunalens dom i den del den innebar att talan avseende ogiltigförklaring av artiklarna 2, 3, 6 och 7 i förordning 2017/2063 avisades samt återförvisade målet till tribunalen för prövning i sak.

I dagens dom **avfärdar tribunalen samtliga argument som Venezuela har anfört till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring av artiklarna 2, 3, 6 och 7 i förordning 2017/2063.**

För det första hade Venezuela, enligt tribunalen, inte rätt att yttra sig innan de omtvistade åtgärderna antogs, eftersom det är fråga om åtgärder med allmän giltighet. Rätten att yttra sig är nämligen endast tillämplig på individuella åtgärder som vidtas mot en person, vilket innebär att den inte kan åberopas i samband med antagandet av åtgärder med allmän giltighet.

Om rådet var skyldigt att höra ett berört tredjeland innan det inför restriktiva åtgärder, vilket rådet gör som ett uttryck för ett utrikespolitiskt val, så skulle detta dessutom innebära att rådet var skyldigt att föra diskussioner som liknar internationella förhandlingar med detta land. Detta skulle urholka den verkan som eftersträvas genom

¹ Rådets förordning (EU) 2017/2063 av den 13 november 2017 om restriktiva åtgärder med anledning av situationen i Venezuela (EUT L 295, 2017, s. 21).

² Rådets beslut (Gusp) 2018/1656 av den 6 november 2018 om ändring av beslut 2017/2074 om restriktiva åtgärder med anledning av situationen i Venezuela (EUT L 276, 2018, s. 10) och rådets genomförandeförordning (EU) 2018/1653 av den 6 november 2018 om genomförande av den angripna förordningen (EUT L 276, 2018, s. 1).

³ Dom av den 20 september 2019, Venezuela/rådet, [T-65/18](#).

⁴ Dom av den 22 juni 2021, Venezuela/rådet (Berört tredjeland), [C-872/19 P](#); se även [CP N° 112/21](#)

införandet av ekonomiska åtgärder gentemot detta land, det vill säga att utöva påtryckningar på landet för att få till stånd en ändring av dess beteende.

För det andra, vad rör rådet motiveringsskyldighet, menar tribunalen att den helhetssituation som ledde till att de restriktiva åtgärderna antogs, liksom de mål som eftersträvas med desamma, hade beskrivits utförligt av rådet, varför Venezuela inte kunde vara omedveten om dem.

För det tredje, vad gäller argumenten om materiellt oriktig beskrivning av de faktiska omständigheterna och uppenbart oriktig bedömning av den politiska situationen i Venezuela, konstaterar tribunalen att rådet grundat sig på trovärdiga och tillförlitliga uppgifter för att bedöma situationen i Venezuela, utan att Venezuela har visat att beskrivningen av de åberopade omständigheterna är behäftad med materiella felaktigheter. Dessutom kunde rådet med rätta anse att det, när den angripna förordningen antogs, var styrkt att det förekom våld och övervåld och kränkningar av de mänskliga rättigheterna eller kränkningar av demokratin i Venezuela och att det fanns risk för att sådana incidenter skulle upprepas. Under dessa omständigheter kunde rådet, utan att göra en uppenbart oriktig bedömning, dra slutsatsen att demokratin, rättsstaten och de mänskliga rättigheterna i Venezuela hade undergrävts.

För det fjärde avfärdar tribunalen Venezuelas argument om att motåtgärderna är rättsstridiga och att folkrätten har åsidosatts. Tribunalen påpekar i detta sammanhang att de omtvistade restriktiva åtgärderna inte utgör motåtgärder, eftersom de berörda restriktiva åtgärderna inte är underkastade de villkor som uppställs i utkastet till artiklar om staters ansvar för folkrättsstridiga handlingar, såsom det antogs år 2001 av Förenta Nationernas folkrättskommission. Tribunalen avfärdar dessutom, med hänvisning till rättspraxis, Venezuelas argument om att rådet inte hade befogenhet att anta nämnda restriktiva åtgärder utan föregående tillstånd från Förenta nationernas (FN) säkerhetsråd. Tribunalen tillägger att Venezuela inte har visat att det finns en "en allmän praxis som godtas som lag" som gör att rådet måste inhämta ett sådant föregående tillstånd från Förenta nationernas säkerhetsråd innan det antar restriktiva åtgärder. Tribunalen avfärdar vidare Venezuelas argument om åsidosättande av Världshandelsorganisationens (WTO) avtal. Venezuela har nämligen inte hävdats att den angripna förordningen uttryckligen hänvisar till bestämmelser i WTO-avtalen. Venezuela har inte heller angett genom vilka rättsakter eller vid vilket tillfälle denna stat menar att unionen avsåg att genom den angripna förordningen fullgöra en särskild förpliktelse som den hade åtagit sig inom ramen för WTO. Tribunalen avfärdar slutligen även Venezuelas argument om att rådet har utövat extraterritoriell behörighet. Tribunalen menar härvidlag att de aktuella restriktiva åtgärderna avser personer och situationer som omfattas av medlemsstaternas jurisdiktion med avseende på det geografiska området (*ratione loci*) eller med avseende på person (*ratione personae*). Tribunalen erinrar i detta sammanhang om att rådets befogenhet att vidta restriktiva åtgärder är ett uttryck för sådana autonoma åtgärder som unionen får vidta inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp), och vilka bland annat syftar till att säkerställa att de skyldigheter som följer av allmän folkrätt och internationella instrument av universell eller nästan universell karaktär iakttas, däribland den skyldighet som framgår av artikel 1 i Förenta nationernas stadga.

PÅPEKANDE: Syftet med talan om ogiltigförklaring är att rättsakter som har antagits av unionens institutioner och som strider mot unionsrätten ska ogiltigförklaras. Medlemsstaterna, de europeiska institutionerna och enskilda får, på vissa villkor, väcka talan om ogiltigförklaring vid domstolen eller tribunalen. Om talan är välgrundad ska rättsakten ogiltigförklaras. Den berörda institutionen måste fylla det rättsliga tomrum som kan uppkomma till följd av att rättsakten ogiltigförklaras.

UPPLYSNING: En dom eller ett beslut som meddelats av tribunalen kan överklagas till domstolen. Ett överklagande är begränsat till rättsfrågor och hindrar i regel inte att tribunalens avgörande verkställs. Om överklagandet kan tas upp till prövning och är välgrundat, upphäver domstolen tribunalens avgörande.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för tribunalen.

Domen i [fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127.

Håll dig uppdaterad!

